

De laatste kerst een dennenboom

Ik wist al een tijdje dat het ging gebeuren.

Iedere december stond ik daar, trots in het bos, met mijn groene naalden, mijn takken netjes verdeeld en mijn stam stevig in de grond. Ik was een prachtige dennenboom. Althans, dat vond ik zelf.

Mijn buurman, een oude den die al 87 winters had meegemaakt, zei altijd:

“Geniet ervan, jongen. Op een dag komen ze met een zaag.”

Ik lachte hem uit.

“Ach kom nou. Wie zou mij nou willen omzagen?”

“De mensen,” zei hij droog. “Die zijn gek op kerst.”

Ik begreep daar niets van. Kerst leek mij juist een vredige periode.

Tot die ene ochtend.

Ik hoorde een vreemd geluid.

VRRRRRRRRRR...

Ik keek naar mijn buurman.

“Wat is dat?”

“Een kettingzaag.”

“Een wat?”

“Een kettingzaag.”

Ik keek naar mijn stam.

“Is dat... gevaarlijk?”

Mijn buurman zuchtte.

“Voor jou wel.”

Even later verscheen er een man met een dikke jas, een muts en een enorme zaag. Hij keek naar mij, liep een rondje en knikte tevreden.

“Die is mooi.”

Ik voelde me gevleid.

“Dank u,” dacht ik.

Toen pakte hij de zaag.

“Ho, ho, ho!” riep ik innerlijk. “We hadden het over complimenten, niet over amputatie!”

De zaag begon te brullen.

VRRRRRRRRRRR!

“Wacht!” probeerde ik nog.

Maar bomen hebben helaas geen stembanden.

Na een paar minuten begon ik te wiebelen.

“Dit kan niet goed zijn.”

Mijn buurman riep:

“Hou je vast!”

“Waaraan dan?!”

KRAAAK!

Daar lag ik.

Op mijn zij.

Ik keek omhoog naar de hemel en dacht: *Is dit het einde?*

Nee.

Het was pas het begin.

Ik werd achter in een vrachtwagen gegooid, samen met twintig andere bomen. Een kleine spar naast me fluisterde:

“Waar gaan we heen?”

“Ik heb geen idee.”

“Denk je dat we terugkomen?”

Ik wilde haar geruststellen.

“Vast wel.”

Toen reden we een tuincentrum binnen.

Daar werden we allemaal rechtop gezet en kregen we een prijskaartje om onze nek.

€39,95.

Ik was beledigd.

“Veertig euro?!”

De kleine spar naast me zei:

“Jij bent tenminste nog duurder dan ik.”

Ik keek naar haar prijskaartje.

€24,95.

“Dat is waar. Maar ik vind het nog steeds weinig voor een levenslange carrière in het bos.”

Toen kwam een gezin binnen.

Een vader, een moeder en twee kinderen.

Het jongste kind wees naar mij.

“Die wil ik!”

Mijn hart maakte een sprongetje.

Ik ben gekozen!

Ik werd meegenomen naar een huis en in een standaard gezet.

Daarna begon het echte drama.

Lichtjes.

Ballen.

Slingers.

Engelenhaar.

Een piek.

En tot mijn grote schrik werd er zelfs een chocoladekerstman in mijn tak gehangen.

“Waarom?” dacht ik.

De kinderen waren dolgelukkig.

“Wat ben jij mooi!”

Eindelijk kreeg ik waardering.

Ik stond daar te stralen in de woonkamer en dacht terug aan mijn tijd in het bos.

Mijn oude buurman had gelijk.

Ik was inderdaad omgezaagd voor Kerstmis.

Maar eerlijk gezegd?

Het was zo slecht nog niet.

Tot ik op kerstavond een gesprek hoorde.

De vader zei:

“Na kerst moeten we hem eruit doen.”

Ik verstijfde.

“Wat?!”

De moeder antwoordde:

“Ja, natuurlijk. Hij valt nu al uit.”

Ik keek naar mijn naalden.

Overal lagen er op de vloer.

Ik voelde me schuldig.

De vader zuchtte.

“Volgend jaar nemen we gewoon een kunstboom.”

Ik keek naar de kunststof kerstboom die in de hoek stond.

Hij keek terug.

Hij had geen naalden.

Geen geur.

Geen stam.

Geen wortels.

Maar wel een enorm zelfvertrouwen.

Ik dacht:

Ach ja. Sommige bomen hebben gewoon geluk.

En toen liet ik nog één laatste naald vallen.

Precies op de schoen van de vader.

Dat voelde verrassend goed.

Einde.